

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RUNYX

Dark verse / RuNyx. - București : Midnight Books, 2025

3 vol.

ISBN 978-630-6546-20-6

Vol. 3 : The Emperor. - 2025. - ISBN 978-630-6546-36-7
821.111

Traducător: **Maria Adam**
Redactor: **Ana-Maria Nicolae**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE EMPEROR

Copyright © 2021 by RuNyx
All rights reserved.

© Midnight Books 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Midnight Books

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

RUNYX

EMPEROR

DARK VERSE #3

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2025

Casa era veche.

Dimineața, rece.

Iar poveștile, spuse.

Dar niciodată destul de tare încât să ajungă la urechile cuiva care ar fi putut să ajute.

Bărbatul stătea lângă copac, același pe care-l folosisese timp de două săptămâni să supravegheze casa. Casa singuratică, înconjurată de pământ și ceață, era oricum suficient de sinistă. În spate se afla pădurea, râul era la distanță de-o milă, cel mai apropiat drum, la două mile – un adevărat decor de coșmar. Din exterior părea o casă pe care o cunoscuse cândva – cu pereți subțiri, dărăpânați, care nu înăbușeau niciodată țipetele, unde piatra învăluia putreziciunea din interior.

Vedea băiatul la geam, dis-de-dimineată. Ochii lui curioși încercau să deslușească ceva prin ceața groasă. Știa că băiatul ar fi fost aspru pedepsit dacă îl descoperise cineva. Dar puștiul era curajos. Sau poate disperat. N-avea de unde să știe.

Poate ar fi trebuit să se simtă vinovat că-l folosea. Dar nu era cazul.

A aprins bricheta din mână și a ridicat-o, făcându-i semn băiatului. A văzut că a surprins mișcarea cu ochii mici și a privit rapid peste umăr, să verifice dacă

vine cineva. Mulțumit, băiatul a încuviințat de două ori. Două mișcări lente, precise, ca nu cumva să-i scape semnul. Bărbatul a lăsat brațul în jos, fiindcă primise răspunsul așteptat.

Puștiul curajos îl ajutase mai mult decât sperase.

L-a urmărit cum s-a retras din dreptul ferestrei înapoi în cameră. Spera că n-o să moară. Că niciunul dintre ei n-o să moară înainte de a fi găsiți. Ar fi fost o mare risipă.

După ce a primit răspunsul așteptat, bărbatul s-a întors în ceața din care venise și a dispărut din vedere.

Nu erau încă pregătiți.

Niciunul dintre ei.

PARTEA I

adierea

*„Spre-amiaza vieții noastre muritoare ajuns,
într-o pădure întunecoasă mă rătăcii,
pierzând dreapta cărare.”*

– Dante Alighieri, „Infernul”¹

¹ Traducere de George Coșbuc, ed. Cartea Românească, 1924 (n. tr.).

„Se sărută.”

Amara privea cu ochii mari, ascunsă după un copac, cum fiul domnului Maroni și fata frumoasă cu păr roz stăteau cu gurile lipite. Fata avea *părul roz*. Amara nu văzuse niciodată pe cineva cu asemenea păr.

Și-a înclinat capul mic într-o parte, a încercat să vadă mai bine ce făceau. Văzuse eroi și eroine sărutându-se în filme, dar niciodată în viața reală. Tata nu mai era cu ele, nu-l văzuse sărutând-o pe mami.

„Stai puțin, își mănâncă buzele unul altuia? Bleah!”

Strâmbând din nas, și-a trecut limba peste buze, doar ca să vadă cum se simțea. Umed. *Dezgustător*. Cu o grimasă, a continuat să-i privească, încercând să înțeleagă după puterile ei de ce le plăcea atât de mult să facă asta. Nu venise să-i spioneze, nici vorbă de așa ceva. Se plimba prin pădure (*ceea ce, cu siguranță, n-ar fi trebuit să facă de una singură*), când dăduse peste o căsuță. Curioasă, se apropiase s-o vadă mai bine și se ascunsese după un copac când îi văzuse pe fiul domnului Maroni și pe fată.

Amara era mică, dar cunoștea regulile suficient ca să știe că străinii n-aveau voie să intre în complex. Un cuvânt nou pe care-l învățase săptămâna trecută – complex. *Com-plex-ex*. Acolo locuiau cu toții. Ea avea voie să intre pentru că mami lucra în casa mare, din vârful dealului. Dar fata asta din afară? N-ar fi trebuit să fie aici. Ar fi putut să-i avertizeze. Dar de ce? Poate aveau voie. La urma urmei, fata era cu fiul domnului Maroni.

Și acum se sărutau din nou. Oare nu oboseau? După primele secunde, părea foarte *pliantisitor*.

Sătulă de spectacol, Amara a decis să se întoarcă acasă, fiindcă se făcea târziu. Soarele era aproape la apus, cerul stătea să se întunece, iar pădurea putea fi înfricoșătoare pe întuneric. Și n-avea voie să cutreiere prin complex după ora șase; ar fi dat de necaz.

Cu gândul acesta în minte, a luat-o la fugă, cu picioarele ei mici, înapoi către locul unde se termina pădurea și începeau clădirile. Cerul se întuneca, iar Amara gâfâia, înfricoșată. Nu-i plăcea întunericul. N-ar fi trebuit să stea afară atât de mult. Trupușorul a început să-i tremure când a ajuns la marginea pădurii și, împleticindu-se, s-a prăbușit la pământ.

„Au, ce doare!”

Amara s-a uitat la genunchi, sub poalele fustei. Pielea era julită și zvâcnea, făcând-o să se strâmbe. Mama spunea că nu prea are toleranță la durere. Asta însemna că, atunci când se rănea, simțea durerea mai tare. Toleranță era un alt cuvânt nou. „*To-le-ran-ță*”, a repetat în gând, văzând o picătură de sânge pe genunchi. Îngreșoșată, a ridicat ochii spre cerul întunecat să nu mai vadă sângele.

— Cine-i acolo? s-a auzit vocea unui bărbat în depărtare, amintindu-i că trebuia să se grăbească spre casă.

Nu trebuia să umble pe afară după lăsarea întunericului, mai ales în partea asta a complexului.

După ce s-a ridicat, clătînându-se din cauza genunchiului rănit, Amara a mers în grabă spre clădirea unde locuia împreună cu mama. A coborât dealul spre casă, simțind că-i zvâcnește piciorul. Detesta domeniul Maroni. De ce trebuia să fie atât de mare și cocoțat pe o culme? Era greu să tot urci și să cobori dealurile.

— Iar te furișezi pe afară, 'Mara? a speriat-o o voce de băiat din spate.

Cât pe ce să cadă din nou în fund, Amara și-a păstrat cu greu echilibrul și s-a oprit brusc să-l salute pe Vin. Era cel mai bun prieten al ei. Singurul ei prieten, de fapt. Nu știa de ce, dar Vin nu reușea niciodată să-i pronunțe numele corect. Mereu fusese doar 'Mara pentru el.

— Vinnie! De ce pândești pe aici? l-a întrebat.

Vin era doar cu un an mai mare ca ea – un lucru pe care el i-l amintea de fiecare dată – și rățacea pe domeniul, deși nici el n-avea voie să facă asta.

S-a oprit lângă ea. Era doar cu un centimetru mai scund. Îi plăcea să-l tachineze pe tema asta, până când el îi amintea că peste câțiva ani avea să crească înalt, iar ea avea să rămână la fel. Îh, ce enervant era!

— Mă antrenam, a spus el încet, coborând dealul și luând-o de braț s-o ajute.

OK, era mai puțin enervant când se purta frumos.

— Ce faci la antrenamente? l-a întrebat pentru a suta oară, cu adevărat curioasă.